

שבת
שלום

פרשת וארא

העצה

כשהשיא רבי חיים מצאנז לבנו את בתו של רבי אליעזר מדזיקוב, בנו של רבי נפתלי מרושיץ, נכנס למחרת יום החופה אל אבי הכלה ואמר:

"מחותני, הנה התקשרת עמי בקשרי משפחה, הרשאי אני להסיח לפניך את מצוקת ליבי.

ראה, שערות ראשי וזקני הלבניו, ועדיין לא עשיתי תשובה!"

"הוי מחותני", השיב לו רבי אליעזר, "אין דעתך אלא על עצמך,

שכח את עצמך ותן דעתך על העולם!"

מתוך **אור הגנוז** בעריכת מרטין בובר

וארא כו' בו. מפטירין יחזקאל כ"ח. מברכין החודש ר"ח שבט ביום ד'.

אין אומרים אב הרחמים והזכרת נשמות.

שבט המולד ליל ג' שעה 8 עם 05 דק'.

הרב **טוקצ'ינסקי זצ"ל**, שהלך השבוע לעולמו.

שעור פרשת השבוע: הרב ארי

שבת		ימי החול	
הדלקת נרות	16.45	זמן תפילין/טלית	5.47
מנחה א' 14.00	ב' 16.55	סוף זמן ק"ש	9.16
ערבית ושיעור		שקיעה	17.06-17.10
שחרית א'	6.45	מנחה א' (בחד"א)	12.45
שחרית ב'	8.30		
קידוש	11.30	מנחה וערבית	16.55
מנחה 12.30, 13.30, 16.45		צאת הכוכבים	17.28
		ערבית	20.10
לימוד 'דור לדור'	17.10		
צאת השבת	17.41	שחרית נוער	7.30

“מקוצר רוח”

בתחילת פרשת “ווארא” אנו פוגשים את ארבע לשונות בשורת הגאולה לעם ישראל:
”והוצאתי... והצלתי... וגאלתי... ולקחתי...”.

משה נושא בשורה משמחת זו אל עמו, אך העם איננו מסוגל לשמוע ולהאמין “מקוצר רוח ומעבודה קשה”.
דבריו של משה נתקלים בחומה של ציניות ופסימיות: “אנחנו כבר יודעים לאן זה מוביל... אחרי הפעם
האחרונה רק נהיה יותר גרוע...”. ההבטחות והתקוות מפי משה מתנפצות אל קרקע המציאות האכזרית,
המאפילה ומשכיחה “מאין באנו ולאן אנו הולכים”.

אמת, העבודה הקשה לא משאירה הרבה כח וזמן לשגות במחשבות על העתיד, אך המכשול העיקרי הוא
קוצר הרוח. קוצר הרוח להאמין בדרך ובאמצעים, קוצר הרוח להבין ולראות את הנולד, את מטרת הסבל
והייסורים.

בשמו של הבעש"ט מוסברת גלות מצרים כ"גלות הדעת", כשכחה ועיוורון לראות את יד ה' הפועלת בעולם.
קוצר ראייה וחוסר ברוחניות ובאורך רוח.

בספרו “נס קיבוץ גלויות” שיצא לאור לאחרונה, מזהה הרב יואל בן-נון תופעה זו גם בימינו, ולומד מתוך
לשונות הגאולה את הדרך להתמודד עם “ספקות הגאולה”. הרב יואל יוצא בתוקף כנגד כל
ה”עכשוויסטים” הדורשים הכל או כלום, המפגינים יאוש ואכזבה מהמדינה שלא מתקדמת בדיוק בקצב
ובאופן שהם מבינים.

מתוך תורתו של הרב יהודה אלקלעי, מלמד אותנו הרב יואל שכל אחת מ”לשונות הגאולה” (משלבי
הגאולה) נחשבת כגאולה לעצמה הקובעת ברכה, כוס ושמחה.

זכינו לראות גאולה של קיבוץ גלויות, גאולה של הקמת מדינה יהודית, גאולה של שחרור ירושלים, אז
למרות שיש עוד הרבה מה לתקן ו”העבודה קשה”, נתאזר ברוח גדולה ובאמונה, שעוד נזכה לשתות מהכוס
החמישית.

אליאב ליזר.

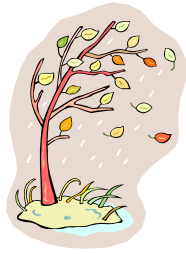
הודעת מצרכות:

בשבוע הבא, באופן חד-פעמי, יודפס העלון ביום רביעי.

אנא הקדימו ושלחו כתבות לעלון עד יום רביעי בבוקר.

תודה מראש, אפרת.

זה היה השמוע

ביום רביעי ליוונו את חברנו היקר יהודה רוזמן ז"ל למנוחת עולמים.

יהודה ז"ל הגיע לסעד עם הוריו מאורוגוואי, שם שימש אביו כרב קהילה. כשחזר יהודה לסעד אחרי שירותו הצבאי, עסק בגידול תפוזים, והיה בקשר עם חקלאים רבים באזור. מאוחר יותר יצא ללימודים בפקולטה לחקלאות ברחובות כדי להרחיב את ידיעותיו, ואף פרסם מאמרים מקצועיים בתחום זה. בשלושים השנים האחרונות התמודד יהודה בגבורה עם מחלתו, והיה דוגמא ומופת לרוח האדם האופטימי והנחושה: תמיד במגעיו עם הזולת היה מאיר פנים, מפרגן ומחייך, וכשנשאל מה שלומו היתה תמיד התשובה – "לא יכול להיות יותר טוב". כאשר המחלה התגברה, שינה יהודה את הכיוון המקצועי שלו, ועבר לעבוד במחשבים בסיפן בחריצות רבה, וכרגיל בלי לבקש שום הקלה. לצד עיסוקיו הקפיד תמיד לשלב את לימוד התורה והגמרא. אנו שולחים את תנחומינו הכנים למשפחת רוזמן: לשרה, שליוותה את יהודה במסירות לאורך כל השנים, לילדים – אלדד, הלל, בועז, מרב וקובי, ולנכדים – מי ייתן ותמצאו נחמה בזכרונות מאישיותו המיוחדת של יהודה ז"ל, ששימש דוגמא לכולנו כיצד אפשר לבחור בחיים למרות הקשיים. יהי זכרו ברוך.

עוד קודם לכן, במוצאי-שבת, התקיימה אסיפה בנושא התקציב, מדווח בוקי:

במוצאי השבת האחרונה ערכנו אסיפה, במבנה של "שניים במבצע" – חלקה הראשון של האסיפה נערך כאסיפת מתיישבי האגודה הקהילתית, שכוללת את חברי הקיבוץ, ואת המתגוררים בשכונת שקד בביתם. הסעיף על סדר היום היה אישור תקציב האגודה הקהילתית לשנת 2012. קדמה לדיון באסיפה עבודת נמלים של הכנת התקציב, בירור עם חברים, שמיעת הערות, וערב הסברה שנערך שבוע לפני כן. אנחנו שמחים שהתקציב עבר ברוב קולות גדול, תוך שהוטלו על עופר מספר מטלות לבדיקה מעמיקה נוספת של סעיפים שונים בתקציב. ראוי להדגיש שזו לנו אך ורק השנה השנייה להגשת תקציב נפרד לאגודה הקהילתית, ולכן אין ספק שאנחנו עדיין בתהליך למידה. מי ייתן ונדע להשתפר בהמשך. לאחר הסעיף הנ"ל ובאורח פלא לבשה האסיפה צורה חדשה של אסיפת חברי הקיבוץ, וזו עסקה באישור תקציב הקהילה (הקיבוצי) לשנת 2012. גם התקציב הזה עבר ברוב קולות גדול, אם כי נרשמו מספר הערות בתחומי התקציב כמו, ניהול צי הרכב בסעד, שאלת העודף שבו הסתיימה שנת התקציב הקודמת ועוד. אנחנו כמובן נטפל בנושאים שעלו בבקשות החברים, וכאשר יהיה במה לעדכן ואו להחליט נשוב לציבור.

בסיום האסיפה הועלתה בקשה שלהבא לא נקיים את הדיונים הללו של תקציב שתי האגודות באסיפה אחת, מפאת גודש הנושאים והתארכות הדיון, ולכן אנחנו מבטיחים לשקול בשנה הבאה, דרך דיון שתספק יותר את החברים. אינני יכול לסיים את הדיווח מבלי להודות לעופר וישי אברהם, על השעות הבלתי נגמרות שהם השקיעו בהכנת התקציב, על הפירוט שבו, ועל השליטה בנתונים. יישר כוח לכם בשם הציבור.

בוקי

אבא היקר והגיבור שלנו

"אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו" – אשריך אבא שזכית להגיע לעולם האמת כשהתלמוד בידך. אני יושבת עכשו בחדר-העבודה שלך והתלמוד הבבלי של שטיינזלץ פתוח במסכת ערכים עם הדף שהוצאת מהמחשב ובו סדר הלימוד לחודש טבת. אני חושבת שבלימוד שם מדובר על כיצד מעריכים שווי כספי של אנשים. בשווי כספי אני לא מבינה הרבה, אבל בשווי שלך כן. היית גיבור, את זה כולם יודעים: "גור אריה יהודה" זה אתה! גיבור במלחמות ישראל, גיבור בבית וגיבור בהתמודדות עם הטרשת הנפוצה. תמיד אהבתי לשמוע את אמא מספרת כיצד אתה קם מוקדם ומגיע לבית-הכנסת לפני כולם כדי להספיק להניח את התפילין. לפני התפילה לא וויתרת על שום פרט, וגם דאגת למראה בכדי לראות שהתפילין של ראש נמצאות במקום. שמעתי הבוקר את ישראל מספר על הטלית מצמר החדשה שקנית, ואיך איתן הימן היה עוזר לך להחזיק את הקצוות בקריאת שמע. אבא, "לפום צערא אגרא" – לפי המאמץ-השכר, ואני יודעת שהקב"ה ראה את המאמצים שלך.

אני זוכרת, לפני כ-15 שנה עברת ניתוח בצוואר. לחדר הניתוח לקחת דף מצולם של הדף היומי, וכשהמנתח ביקש ממך לספור עד 10, ציטטת לו משירת האזינו. פעם אמר לי משה בן-צבי שהדף היומי הוא זה שנותן לך את הכח להתמודדות. אני יודעת שאם היית שומע את זה היית צוחק ומבטל את הדברים, כי אתה איש של אמת ולא אוהב מליצות הקשורות בך – אבל אנחנו יודעים שהוא צודק. לא וויתרת בשום דבר, היית יקה עד המיתה.

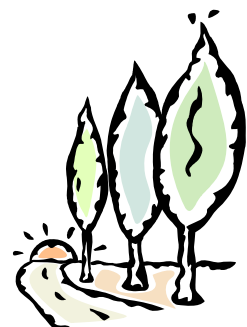
זכינו בשבת האחרונה שהגעת בכדי להפרד מאיתנו. היתה שבת כל-כך שמחה ויפה. נתת לי מתנת פרידה ממך. במתנה זו כלולים כל-כך הרבה סיפורים שלך ועליך על גרמניה ואורוגוואי, הילדות בסעד וביבנה, הצבא, וכיצד סחבת את חברך גיננאי ז"ל בכוחות בלתי אנושיים במיתלה. הכתבה המצהיבה בה מסופר עליך כמפקד מוצב בתעלה, על עזה והפרת-הפקודה כשנתת לילד וזקן לברוח. על הקישוטים של הסוכה והציורים שלך. איך היית עושה לי בובה מהשמיכה בגן, והמטפלת היתה נבהלת ממנה. איך אתה ורלי ז"ל תליתם גרביים על התקרה, על אהבתך לנכדים. כמה רציתי שהבן שלי יזכה כי תלמד גם אותו לקריאת התורה בבר-מצווה ושתניח איתו תפילין בכותל כמו שעשית עם כל הבנים והנכדים הבוגרים: "רבות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום"...

תודה לכל החברים הטובים שעזרו לאורך השנים, תודה וחיבוק לאמא שטיפלה בך כל-כך יפה והיתה כמעט היחידה שיכולת לומר לה את האמת, שקשה לך – לנו תמיד היית אומר "אני מרגיש מצוין, לא יכול להיות יותר טוב"...

וזהו, היום אתה הולך לעולם שכולו טוב. אני תפילה שאנחנו, הבנים והנכדים, נעשה לך נחת רוח בעולם האמת ושנשמתך תנוח במקום טוב ובשלום. תהיה נשמתך צרורה בצרור החיים.

אלהבת, ארבה.

קיבוץ סעד אבל
על פטירתו של חברנו
יהודה רוזמן ז"ל
ומשתתף בצער המשפחה

יהודה כאח לי,

בבוקר בא המבשר והידיעה על לכתך הכתה בכולנו באיבחה חדה.

ושוב עולה דמותך לנגד עיניי, כל כך חיה ואמיצה. בארבע תקופות שונות היו דרכינו שלובות, ובכל אחת ואחת מהן למדתי ממך מידה טובה נוספת.

בתחילה, בהיותי ילד ואתה בביתנו ביבנה כאח גדול אחרי שהוריי קיבלו אותך ואת אחיותיך כבני בית אצלנו בתקופת לימודיכם בבית הספר ביבנה. באתם – אתה הוריד ואחיותיך – משיקולים ציוניים לחלוטין, וממעמד מכובד ביהדות אורוגוואי הגעתם ישר לסעד. ההורים שלי, שגם יצרו קשר חזק עם הורידך, לא הסתירו את חיבתם אליכם, ואת ההערכה העמוקה שהייתה להם להתמודדות שלכם עם הקשיים, ובייחוד בארץ חדשה. ואני, הקטן, מתבונן בכם כאח קטן אל אחיו הבוגרים.

חלפו השנים, ולאחר שהצטרפתי לסעד התחלתי ללמוד בפקולטה לחקלאות ברחובות, ואתה, שהיית כבר חקלאי מנוסה מאד, ומומחה מוכר לגידול תפוחי אדמה; החלטת גם כן ללמוד לתואר ראשון באותו מקום. החזרה לספסל הלימודים, במסגרת אוניברסיטאית לא הייתה קלה לך כלל, ואתה כבר כבן ארבעים עם חמישה ילדים. לעיתים נשארנו ערבים שלמים ביחד באוניברסיטה, והייתי ניגש לחדרך לשמוע מה שלומך, ואיך מתקדמים הלימודים. תמיד אמרת לי שלא קל לך לחזור אחרי כל כך הרבה שנים למסגרת לימודים כל כך אינטנסיביים, אבל תמיד-תמיד אמרת שאתה נהנה מזה, והקשיים רק מהווים אתגר שצריך להתגבר עליו. היה ברור לך שגם כמבוגר בין מרבית הסטודנטים שהיו יכולים להיות בניך, לא תבקש שום הנחה ושום הקלה.

לימים חזרנו שנינו לעבודה בגידולי שדה וכאן זכיתי לראות את ההערכה הגדולה לה זכית על מומחיותך בגידול תפוחי אדמה – בפרט, ובגידולי שדה בכלל. מגדלים מכל הארץ היו מתייעצים איתך, העמדת ניסויים שונים ברחבי אזור הנגב והיית שותף לעבודות אקדמיות שהוצגו בפורומים ובמגאזינים מקצועיים מהחשובים ביותר. אך במקביל לכל אלה נשארתי איש האדמה, איש השדה שבדק את הצמחים, ומוציא את הפקעות ביד על מנת לבדוק את מצבן – כי הרי שלומך היה קשור בשלומן.

ואז כבר הורגשה ביתר שאת המחלה שליוותה אותך עד יומך האחרון, מחלה שעם כל הייסורים שכרוכים בה, לא היא תשבור את רוחך, ולא היא תעצור ותמנע ממך פעילות.

העמדת בפנינו מופת של התמודדות אמיצה עם מצבים קשים ומורכבים, תמיד ברוח טובה, ללא שום ויתורים וללא שמץ של רחמים עצמיים.

כך למדנו בבראשית רבה:

אמר רב הונא: "והנה טוב" – זו מידת הטוב, "והנה טוב מאד" – זו מידת ייסורים. וכי מידת יסורין טובה מאד? אתמהא! אלא שעל ידיה הבריות באים לחיי העולם – הבא.

עם חלוף השנים נפגשנו פעם נוספת, בסיפן; ואתה כמכיר במגבלותיך מחליט ללמוד תחום חדש-מחשבים ותיכנות – ותיכנותיך הן לטווח ארוך. אתה נחוש לעמוד באתגר, וכך רכשת מיומנות בכל תוכנות המחשב של תחום בקרת האיכות בסיפן. נפגשנו באופן טבעי לא מעט, ותמיד תמיד התרשמתי מהאופטימיות שלך שלא השתנתה עם השנים. "יהודה, מה שלומך?" "תמיד מצוין" הייתה התשובה המיידית, כשחיוך על שפתיך. שום היסוס, שום ספק, שום קושי כלפי חוץ.

לא נשכח את תרומתך המבורכת לעיצוב החיים הדתיים בסעד, כחבר בוועדת דת וכאיש מאמין בעומק לבו, שתלמוד תורה היה חלק קבוע משיגרת חייו. בין לבין היית חבר בוועדות רבות, ריכזת את ענף גידולי השדה, השתתפת במשלחות מקצועיות לחו"ל וגם זכית בפרס על מומחיותך בתחום גידול תפוחי אדמה.

מה עמקו שורשיך, מה יפו פארותיך-

שרה, אלדד, בועז, מירב, הלל, קובי, יהודית וחיה וגם מרים זכורה לטוב, כל ענפי משפחת רוזמן הרחבה:

אני מצטט משירו של מתתיהו שלם:

"האור אשר נשאת בלבך

זורם בלב שדותינו-

נובטת דום תוגה כחולה

באלם משעולינו.

---- למראשותיך

מקוננת הדממה-

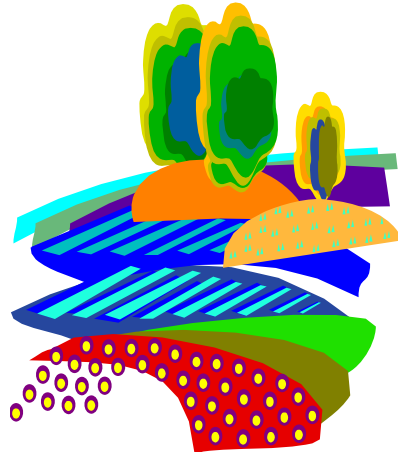
יוקדת, עלומה,

דמועת מכאוב

ואיתנה כסלע-

מקוננת הדממה."

מי ייתן ותהיה נחמתכם במורשתו המבורכת של יהודה אביכם. ומן השמים תנוחמו.

מתניה רפא

סבא היקר,

ברגע זה אני יושב מול הגמרא שלך, ומנסה ללמוד את הדף היומי, בדיוק במקום בו אתה הפסקת ולא תמשיך לעולם.

אני יושב ומנסה ללמוד, אך אני לא מצליח. אני כל הזמן נזכר איך היית יושב על-ידי ומלמד אותי את הדף היומי. כמה קל היה אז להבין את הסוגיות והאגדות.

ועכשו, ללא מורה, אני יושב ומנסה, אבל לא כל-כך מצליח.

בפעם האחרונה שראיתי אותך זה היה בבר-המצווה שלי. באותו היום קראת לי ברכה יפה ומיוחדת. זה מוזר לחשוב שאותו יום מאושר, שאותה ברכה כל-כך מיוחדת, זה בעצם מתנת פרידה ממך.

זאת היתה הפעם האחרונה שראיתי אותך.

סבא, מה אני אמור להבין מאותו הדף, בלעדיך זה כמו דף חלק בלי מילים.

אני יושב בכסא שלך, באותו כסא ליד המחשב בחדר העבודה שלך. פתאום הכל מרגיש מוזר, פתאום הכל שונה. הכסא אותו כסא, השולחן אותו שולחן, המחשב אותו מחשב, אבל האיש הוא לא אותו אחד.

הכל פתאום שונה – איפה החיוך שתמיד שלחת לי? אותו חיוך שגרם לי כל-כך הרבה שמחה, אותו חיוך שגרם לי להבין עד כמה סבא גאה בי.

זה עצוב ומוזר להפרד.

אבל כנראה זה מה שצריך לעשות.

ישי (הנכד).

"מוטב להיזהר מאשר להצטער" - על מה?

ברצוננו להתייחס לדיווח ענייני ופשוט לכאורה, שהופיע בעלון בשבת שעברה. כוונתנו היא לדיווח של אגף חברה בקבה"ד אודות תוכנית ההתמודדות עם הטרדה מינית בקרב ילדים ובוגרים. נתחיל בחיוב- שמחנו לקרוא על ההתייחסות הרצינית לנושא זה, ועל הניסיון לגשת אליו בצורה מובנית ומערכתית ולא בדרך של "כיבוי שרפות". אך יחד עם זאת, יש בתוכנית שהוצגה (או לפחות באופן בו הוצגה על הכתב) מגמות בעייתיות מאוד ואנו רוצים להסב אליהן את תשומת הלב. תוכנית ההסברה למניעה "מוטב להיזהר מאשר להצטער" היא אמנם בעלת שם יפה וקליט, אך בעייתית משני כיוונים:

א. שימת הדגש בתוכנית המניעה על הזהירות שלא להפגע אינה מתיישבת יחד עם השאיפה שהנפגעים יוכלו לבוא ולדבר בחופשיות על הפגיעה. שאיפה (חשובה והכרחית) זו, שהוצגה גם היא בדיווח, פשוט לא תתממש אם המסר שילדים ובוגרים יקבלו הוא שעליהם להיזהר מפני פגיעה. ומדוע? מי שנפגע לרוב ממילא חש תחושת אשמה כבדה על כך שנפגע. האשמה היא לצערנו חלק כמעט בלתי נפרד מהשלכות של פגיעה מינית, גם במקרים בהם ברור לחלוטין שלנפגע לא הייתה כל יכולת להתנגד או להיזהר. לצורך העניין, ילד שעבר פגיעה וחש אשם, ייזכר במסרים שהפנים מתוכנית המניעה ומסביבתו, מסרים המדגישים את יכולתו להיזהר, ומכאן קצרה הדרך אל המסקנה שגם אלו שהעבירו לו את המסרים הללו (קרי- המבוגרים)- חושבים שהוא אשם או לפחות לא נזהר מספיק. בנוסף, ממרבית מקרי הטרדה קשה להיזהר, שכן הם מתרחשים לרוב בתוך מסגרת של יחסי אמון או אפילו של מערכת יחסים "חיובית", ואז כשמתרחשת הפגיעה היא כ"כ מפתיעה וקשה מאוד להימנע ממנה ולעיתים אף קשה לזהותה ב"זמן אמת". נקודה זו כמוכר רק מוסיפה לרגשי האשמה.

ב. מדוע הפניית הבקשה להזהר הינה כלפי נפגעים פוטנציאליים ולא כלפי פוגעים פוטנציאליים? מדוע הדגש הוא על איך להימנע ממצבים בהם אתה עשוי להיפגע, ולא על איך לבדוק היטב האם אתה עושה משהו שלא נוח לאחר, איך לבקש רשות בתוך מערכות יחסים אינטימיים, מה נחשב לפגיעה ומה נמצא בתוך הגבולות המותרים ועוד? ישנן תוכניות של המחלקות לחינוך של מרכזי הסיוע שבהחלט הולכות דווקא לכיוונים אלו, במיוחד עם בני נוער, וזהו כיוון עם מסר הבותר להדגיש את ההתנגדות למציאות של פגיעה, במקום להזהיר את הנפגעים. ודאי שאנו מסכימים שיש מקום ואף צורך לחנך ילדים ובני נוער (ומבוגרים..). לדעת שגופם הוא ברשותם, ולתת להם את היכולת והלגיטימציה לומר "לא" כשמשהו לא נעים להם. אך מכאן ועד להעביר מסר ש"מוטב להזהר מאשר להצטער" הדרך ארוכה. הניסיון לתת את התחושה שאפשר להמנע ולהזהר נובע לדעתנו ממקום של הקושי (המוכן בהחלט) לקבל את חוסר השליטה והאימה שיש לנו מול נושא הטרדות והפגיעות המיניות, שפעמים רבות אין לנו אפשרות אמיתית להיערך אליו או להבטיח ש"לנו זה לא יקרה".

מגמה בעייתית נוספת שהוצגה בדיווח קשורה ל"מטרה ללמוד להכיל את התוקף בקהילה ולא לנדות אותו, חוץ מאשר במקרים מיוחדים". אנו מבינים את הקושי הכרוך בנידוי תוקף שהוא חלק מקהילה, ואת ההשלכות שיש לכך על ערעור חיי הקשורים אליו וערעור הקהילה בכלל. אך יחד עם זאת, הכלת התוקף משמעותה כמעט בהכרח נידוי הנפגע! עולמו של הנפגע התערער ונשבר, והניסיון להשאיר את הסדר החברתי על כנו אינו מועיל לו ואף מוסיף לו סבל רב מעבר לסבל הכרוך בהתמודדות עם הפגיעה עצמה. אם אין אפשרות להעזיב בפועל את התוקף, אזי ישנה חובה למצוא דרכים להמחיש את הדרתו מן הקהילה, עם

כל הקושי שבכך, על מנת לתת לנפגע תחושה שהקהילה עומדת מאחוריו (ולא מאחורי הפוגע), ושהיא חווה את הפגיעה בו כפגיעה בקהילה כולה.

תאמרו- "לא הוגן לעשות כך משפט שדה", אך מאידך גם לא הוגן לעשות משפט שדה לנפגע, בכך שמכריחים אותו להישאר לחיות לצד מי שפגע בו. אנו נאלצים להתמודד עם מציאות מורכבת מאוד של קהילות סגורות, שבהן אחוזי התלונות נמוכים מאוד, אך אחוזי הפגיעה גבוהים לפחות כמו בכל חברה אחרת. יש שתי דרכים מרכזיות להתמודד עם עובדה זו:

האחת- להיזהר מאוד על הפוגעים וללמוד להכילם, ובכך, לטענתנו, להמשיך את ההשתקה הקיימת בנושא. השנייה- להתנגד בכל דרך למעשי הטרדה ופגיעה, ולהעביר מסר חד משמעי לפוגעים (ולא לנפגעים!) שהם ישלמו מחיר ויצטערו על מעשים אלו ("מוטב להיזהר מאשר להצטער", כבר אמרנו?..).

אנו רוצים לציין כי להתרשמותנו התקנון שכתב צוות תל"מ בקיבוצנו הולך באופן כללי במגמה חיובית ואמיצה, ואנו מקווים שאף בפועל נלך בקו זה ולא בקו שמוצע בקבה"ד.

כנת וד'י סואא.

אסיפות הסצף

ביום ראשון נקיים אסיפה – מוזמנים: תושבים, תושבי השכונה וחברי הגרעין המשימתי. נגיש מרק גורמה, מרק כתום עם ג'ינג'ר וקרם קוקוס (כדי שלא נואשם בקמצנות).

ביום שני: נקיים אסיפת אגודה – מוזמנים: חברי סעד וילדי הגן והתאילנדים. נגיש מרק תימני (כדי שלא נואשם בגזענות).

ביום שלישי אסיפת חברי השכונה – מוזמנים: כל התושבים חוץ מהתימנים (הם גרמו לקלקול קיבה מאתמול).

נגיש קוסקוס כדי לא להעליב את המרוקאים.

ביום רביעי נקיים מפגש גרעין צבר. מוזמנים חברי סעד שאינם מרוקאים, ותימנים. נגיש קורנפלקס עם חלב (כדי לא להעליב את הרפתנים).

ביום חמישי נקיים אסיפת קהילה. מוזמנים חברי סעד ותושבי השכונה הרומנים (נגיש מאמאליגה – אם לא יגנבו לנו אותה ברגע האחרון).

ביום שישי נפגש בבית-הכנסת. מוזמנים כהנים, לוויים וכלל ישראל. נגיש שיעור שיתאים לכ-ו-ל-ם (וזאת כדי שלא נואשם בהדרה).

במוצאי שבת: אסיפת חברים-שכונה-גרעינים-קהילה-אגודה. נגיש 3 סוגי מרק-כל מרק בצבע שונה (וזאת כדי שלא נואשם בנדנדוד יתר).

בת'אבון!

מריס תמיכה.

מועדון הסרט הטוב

ביום ראשון, 22/1/2012, בשעה 17:30 יוקרן במועדון לחבר הסרט:

"הרקדן האחרון של מאו"

לי שונסין נולד למשפחה ענייה בפרבר שנדונג שבסין. בגיל 11 הוא נבחר ע"י יועציה של אשת המושל מאו צה טון, להירשם לאקדמיית הריקוד היוקרתית של בייג'ין – מקום בו מתאמנים בריקוד למשך 16 שעות ביום.

שנות שלטונו של מאו קרבות לקיצן ולי מצטרף לבית ספר לבלט אמריקאי במסגרת חילופי תלמידים בין סין לארה"ב. במהלך שהותו בארה"ב מגלה לי גם את יכולותיו המדהימות בתור רקדן קלאסי, וגם את התרמית שעומדת מאחורי השלטון הקומוניסטי הדיקטטורי של מאו בסין.

כולם מוזמנים, מובטח כיבוד

נצח ישראל לא ישקר

יום רביעי בצהריים. אחותי, אבי ואני, יחד עם שתי חברות נוספות של אחותי ואבותיהן, עומדים בחלקת הקבר בהר הרצל ולומדים משניות לעילוי נשמה. אות אחרי אות מאותיות שמו של מי שקבור בחלקה שמסביבה אנו עומדים, מצטרפות למילה אבשלום. תשעים שנה חלפו מהיום בו נרצח ונראה כאילו הסיפורים המדהימים, זוג העיניים הנוקבות, וכתב היד המופלא בצורתו ובתוכנו, נשכחו מלב. בשנים שלאחר מכן נבין עד כמה צמד המילים "אבשלום פיינברג" לא נשכח ואף מוסיף לחיות בלבבות רבים, אך באותה שנה, היינו שם לבדנו.

שתי בנות, אחותי הקטנה וחברה שלה, החליטו לצאת למסע בעקבות הדמות המרתקת הזו. הדבר היה במסגרת עבודת הסיום שנדרשו לכתוב לקראת סיום לימודיהן במגמת "לימודי ארץ ישראל". הסיפורים המרתקים שפגשו, על רקע דמותו של אבשלום, שבו את לבן של השתיים והן החליטו להמשיך בעקבות החוויה שליוותה את כתיבת העבודה. את העבודה עצמה סיימו לכתוב יחסית במהירות, אך מתוך רצון להתקרב לדמותו של אבשלום יותר, הן חיפשו את מועד האזכרה הממלכתית של אבשלום. השנה בה הגישו את העבודה היתה השנה התשעים להרצחו. להפתעתן הן גילו שלא רק שלא מתקיימת אזכרה ממלכתית, אלא שלא מתקיימת אזכרה כלל. וכך, בצהרי יום רביעי, עמדנו בחלקת הקבר של אבשלום פיינברג בהר הרצל וערכנו לו את האזכרה המכובדת ביותר שיכולנו בפורום המצומצם הזה. לאחר שסיימנו לקרוא כמה מכתביו ולומר את המשניות, ראינו את מדריך הסיורים אלידע בר-שואל מסייר לידנו עם קבוצה. בקשנו מהם להשלים לנו מניין, וכך, אמר אבי קדיש על קברו של אבשלום.

בשנה שלאחר מכן החליטו אחותי וחברתה לערוך אזכרה גדולה ומכובדת יותר. בכוחות עצמן, תוך כדי שנת השירות הלאומי שלהן, הן פרסמו והפיצו לכל מי שיכלו את דבר קיומה של האזכרה. כמות האנשים שהגיעה הפתיעה אותנו מאוד. מורה שלקח את כיתתו באוטובוס ובא לקחת עמם חלק באזכרה, אדם מתל אביב שהוריו התרשמו מדמותו של אבשלום פיינברג והחליטו לקרוא לו אבשלום, אישה מרחובות ששמעה

ובאה, ועוד עשרות אחרים, מילאו את רחבת הקבר. גם בשנה הזו הוקראו כמה קטעים מכתביו, נאמרו משניות ותפילות "אל מלא רחמים", וקדיש. בשנה שלאחר מכן, מספר המשתתפים עלה עוד יותר.

עמדתי שם ברחבה והרגשתי תחושה חזקה של התרוממות רוח. העוצמה של כמות ומגוון האנשים שזוכרים את פועלה של מחתרת ניל"י ואנשיה, ובעיקר את פועלו של אבשלום פיינברג, וגם העובדה ששתי בנות צעירות כל כך, מובילות לתהליך כל כך ערכי וחשוב, רוממו את רוחי מאוד.

נשיאת זיכרונם של אלה שמסרו נפשם למען הקמת בית לעם היהודי היא בעיני חובה מוסרית וזכות היסטורית עליונה. בתקופה בה נראה כי ערכים של נתינה והקרבה למען העם והמולדת אינם מובנים מאליהם, האזכרה הזו מהווה בעיני מקור השראה וגאווה גדולה.

גם השנה, ביום ראשון הקרוב, במלאת 95 שנים להירצחו של אבשלום תתקיים אזכרה בהר הרצל. מצורפת ההזמנה שפורסמה לקהל הרחב.

נצח ישראל לא ישקר

נצח ישראל לא ישקר
במלאת 95 שנה לנפילתו של
אבשלום פיינברג, ממקימי תנועת
ניל"י, נוקיר את זכרו ואת זכר חבריו
לוחמי המחתרת.
נתחבר לעשייה, לגבורה ולאנשים
שלקחו חלק בתקומת עם ישראל
בארצנו. מאז ועד היום.

**אתם מוזמנים להשתתף
עמנו באזכרה השנתית,
אי"ה ביום ראשון כ"ד
טבת, 22.01.12 בשעה
15:30 בחלקת קברו בהר
הרצל, אזור א' חלקה 22.**

ישאו דברים על ניל"י ועל
גבורה עד ימינו- תמר אשל
(אחייניתו של אבשלום),
יהודה עציון, רונת לוינשטיין-
מלץ, אלידע בר שואל, עומר
עתידיה, איציק אמיתי ועוד.

האזכרה בשנה שעברה
לפרטים:
שיר 054-761207
שלומית 054-2245400
צוריה 050-2012629

מהנצעה בצנף המלון

בשעה טובה אחרי עבודת הכנה וביקורת רשמית, קיבלנו את תו התקן "ISO 9001". אישור זה מקנה לנו את היכולת לספק מזון למוסדות גדולים הדורשים שהספקים שלהם יהיו אך ורק אלה בעלי התקן המדובר כמו משרד הביטחון שמתפתח בדרום ועוד. משרד התמ"ת העניק לנו לוי צמוד להכנת המטבח לאישור "ISO 9001" כאשר עיקר ההערכות הייתה בכתיבה והטמעה של נהלים חדשים. התהליך באופן טבעי דרש השקעות גדולות בשיפוץ חדר הקילופים, צביעת קירות ודלתות, איטום הגג, תיקון כל החלונות והרשתות ועוד. אנחנו גאים על קבלת התקן, ובטוחים שהוא פותח לנו דלת להרחבת השיווק, אך יחד עם זאת גם מטיל עלינו אחריות להקפדה על הנהלים הנדרשים! הן על מנת שנדע שאכן התוצרת שלנו היא בסטנדרט גבוה, והן על מנת שנוכל לעמוד במבדקים החצי שנתיים לעמידתנו בתקן הנדרש.

בחלק מהנהלים אנו צריכים את עזרת הציבור והם :

אין כניסה למטבח (לאולם היצור) לזרים!

מי שנכנס למטבח – חייב בחבישת כובע !

יישום שאר הנהלים נמצא בידי העובדים ומנהלי המחלקות כמו למשל: סדרי עבודה נכונים, נהלי ניקיון, רישום כל הסחורות שנבדקו, קבלת כל האישורים הנדרשים (והם רבים), בקיצור הקלסרים מלאים בנהלים חדשים.

הבקשה שלנו היא - אנא התייחסו למטבח כאל אולם יצור, שאין נכנסים אליו ללא אישור וללא כיסוי

ראש.

בכל שאלה ובקשה של חברה/יתן תמיד יהיה לגשת למשרדי ולקבל מענה מיטבי.

הקייטרינג – כידוע הקייטרינג שלנו מתויג כ"קייטרינג מהדרין" ומכאן שהרבנות הראשית בודקת את הכשרות שלנו. ע"מ שנוכל לעמוד בתנאי הרבנות החלטנו :

א. כל ירקות העלים יהיו של "גוש קטיף"

ב. כל הפטמים שנקנים הם בעלי כשרות "מהדרין", וכל מוצרי הבשר (בקר) הינם בכשרות "חלק- בית יוסף"

ג. מינוי משגיח כשרות - איציק אחד מעובדי המטבח, מונה למשגיח כשרות במטבח (הוא בעל הכשרה בתחום זה משירותו הצבאי) והכל בהדרכתו של הרב ארי.

בהזדמנות זו חשוב לנו להודות לרב ארי בשם כל העובדים, שבנאמנות מעביר לנו שעור פרשת שבוע כל שבוע, וכן מקפיד לשוחח אתנו על נושאים הצפים מתחומי העבודה השונים בענף – תודה רבה..

מדי שנה עלינו לחדש את כל האישורים הנדרשים לשיווק המזון דרך הקייטרינג. השנה קבלנו כבר את כל האישורים הנדרשים, ואף הגדלנו את אישור היצרן הניתן ע"י משרד הבריאות, ל-5000 מנות ביום, כאשר כיום אנחנו מספקים בכל יום כ- 2300 מנות.

הפרדה בין המטבח לחדר אוכל : בתחילת חודש ינואר התחלנו במהלך חדש בניהול ורישום בין המטבח לחדר אוכל, כשלב בדיקה ראשוני לאפשרות שינוי ארגוני בעבודת המטבח.

מהלך זה מחייב אותנו ליתר דיוק, הן בהכנת המזון לחדר אוכל, והן בשליטה בכמויות המזון, ע"י רישום יומי של כל המזון היוצא וחוזר, כולל הפחיתים. כל הצוות נרתם למשימה ועומד בה יפה.

בהנה"ח התאימו את כל הכרטסת להפרדה בין חדר אוכל למטבח, וכמו כן כל בעלי המלאכה קיבלו הנחיה להפריד ברישום.

אנחנו מקווים שהמהלך הזה, ייתן לנו תמונה מדויקת יותר על המטבח וחדר האוכל, ע"מ שתוך כמה חודשים נוכל לדון על שינויים מרחיקי לכת של הפרדה גמורה בין המטבח, הקייטרינג, וחדר האוכל. אנחנו

מקווים בדרך זו להגיע לדיון על העברת הקייטרינג והמטבח לצד המשקי של סעד, כאשר מירב הנתונים בידנו, אבל עד אז הדרך עוד ארוכה.

עבת life – אירית ברט

הנהל הקהילה

איני יכול שלא לפתוח את הדברים בציון זכרו של יהודה ז"ל. "גור אריה יהודה", וכלשונו של השולחן ערוך בפתיחת ספרו: "יתגבר כארי לעמוד בבוקר לעבודת בוראו", כך לימד אותנו חברנו יהודה, יום יום לאורך שנים, התגברות מהי, והתמודדות אומץ לב ונחישות עד היכן יכולות להגיע. יהי זכרו ברוך.

מזמו"ר (ישיבת מזכירות מורחבת של הקיבוץ הדתי).

כפי שנכתב, ביום שלישי הקרוב תתקיים במועדון לחבר שלנו ישיבת מזמו"ר. הישיבה תעסוק באישור תוכנית התקציב של התנועה, בהצעה לקביעת דרך הצטרפות של ישובים שיתופיים חדשים לתנועה, וכן בהצעת התנועה לתושבים המתגוררים בקיבוצי התנועה להצטרף "למועדון הקיבוץ הדתי". שתי ההצעות הללו והרקע להן הובאו בפירוט בעלון לפני שבועיים, ולא אחזור עליהן כאן. מה שכן חשוב הוא הדיון שנקיים בסעד ערב קודם, בשני בשעה 20:30, במסגרת ישיבת מועצה, בהשתתפות מזכ"ל התנועה, נחמיה רפל וראש המחלקה הדמוגרפית בתנועה- שרגא וילק. מטרת הישיבה- לסייע לסעד לגבש עמדה באשר להחלטות העומדות לדיון. נציגנו במז"מור, גם אם הם לא חברי מועצה, מתבקשים לעשות מאמץ ולהופיע בדיון. המועצה היא פתוחה- כלומר כל מי רוצה לשמוע ולהשמיע – מוזמן.

סוף טוב הכל טוב (נקווה...)

סיימנו בשעה טובה את הכנת התקציב לאגודה ולקהילה, וסיימנו את האישור הציבורי באסיפה. אני רוצה שוב להודות לציבור הסבלני שעשה כל מאמץ להתמודד עם הררי החומר שהרעפנו עליו. עם זאת אעיר שקיוויתי שתהיה השתתפות רבה יותר, ובעיקר חסרו לי צעירים שלא הגיעו בהרכב גדול יותר. שמחתי לראות בכל זאת השתתפות אקטיבית, גם של כאלה שאינם חברים עדיין, אך רוצים להיות מעורבים ולהשפיע.

נאמרו הערות, משאלות ורעיונות, שנרשמו ושנצטרך לבדוק בקרוב, ולתת עליהם את הדעת. אחת המחשבות בעקבות הדיונים היא להפריד את האסיפות, ולקיים בשנה הבאה את הדיון לאישור תקציב האגודה בראשית דצמבר, ואת של הקהילה בראשית ינואר, וכך להקל על העומס הציבורי. האמת, אחרי המסע הארוך והמפותל הזה, בו אתה מתעורר כל בוקר עם אותם מספרים בראש שאיתם נרדמת, ומתקשה לקדם עוד נושאים בו זמנית, כנראה שהצעד הבא הוא ללכת ליורי הספר, ולהוריד את השערות הלבנות החדשות שהתקציב צימח לי (אני מתחיל להבין למה המדינה עברה לתקציב דו-שנתי. האמת, זה די מתחיל לקרוץ לי...).

השמנה לצורך הרזיה

הולכי הבריאות למיניהם, אנשי הכושר סובבי הקיבוץ, בודאי הופתעו להיתקל בגדר החוסמת את פינת משק ילדים, ולא מאפשרת "לקחת" את הסיבוב. פינה זו היא חלק מסיבוב שיקחו האוטובוסים בבית ספר החדש, ובימים אלה נעשות שם עבודות התשתית לסלילה. במילים אחרות- הולכי הגדר יצטרכו לקצר את המסלול, ולא לעשות סובב משק חי. אל דאגה. את הקלוריות העודפות מקיצור הסיבוב נוריד בחדווה בעוד חודש(?) , עת תושלם גדר הקיבוץ המקיפה את מתחם בית הספר, תגדיל את היקף הסיבוב, ותקטין את היקף המותניים. ומה בינתיים? אולי זה הזמן גם להתחיל קצת בחדר הכושר... בכל מקרה אנו רואים

בהולכי הבריאות גם חוליה חשובה במערך השמירה שלנו. רובם מגלים אחריות בטחונית ומדווחים בזמן אמת על מפגעים שונים, פריצות גדר וכו'. חשוב להמשיך לדווח ליואב הרבש"צ מיידיית (מקוצר 4901).

ל"ו צדיקים

קריאתנו להתנדבות למתמיד- נענתה בחיוב. 36 חברים ותושבים נענו לאתגר. בימים אלה ממלאים טופסולוגיה שלמה, ואחריה יחל הקורס, פעמיים בשבוע שעתיים בשעות הערב. בתום הקורס, מתייצבים לבט"ש, ו"תופסים קו" לפי הסדר שיקבע. יישר כוח למתנדבים בעם. נקווה שמספר הצדיקים ישאר גבוה כמו בהתחלה (ולא ירד כמו אצל אברהם אבינו במו"מ עם הקב"ה...).

ועוד אחד

זמן רב חיפשנו מי שמוכן יהיה לקחת את האחריות על תפעול אולם הספורט של סעד. הכוונה היא שהאולם יהיה נעול בשעות שאחרי בית הספר, והאחראי יתן מפתח למבקשים (החל מכיתה ט' ומעלה), תוך בקרה ומעקב על הסדר והניקיון. הבעיה חריפה בעיקר בחופשים. חיפשנו מתנדב שגר לא רחוק מאולם הספורט, על מנת שהטורח בהגעה לביתו יהיה קטן ככל האפשר. דורון יפרח קיבל על עצמו את הנושא. נקווה שהספורטאים יכבדו את החלטותיו, וסוף סוף נרגיש שיש אבא לאולם היקר הזה.

נדיבי עמים נאספו

מידי פעם פוקדים אותנו מתרימי תרומות ונדבות שונים, העוברים מבית לבית. אנחנו משתדלים לתת צדקה באופן מרוכז דרך ועדת צדקה, בנוסף לתרומות אישיות רבות ונסתרות של אנשים למטרות צדקה שונות. תופעת ההסתובבות של דופקי דלתות פחות רצויה לנו, הן בגין העובדה שקשה לדעת מי האדם ולאן הכסף הולך באמת, והן בגין כך שבישוב קטן תופעה זו עלולה להפוך למעיקה. לכן-אבקש להפנות תורמים המגיעים לקיבוץ ישירות אלי.

מזל טוב טוב

זכינו לאחרונה לשתי הודעות משמחות. ישראל אסולין הודיע על חתונה עם אלית לוטן מהושעיה, בקיץ. ספיר אורן הודיעה על חתונה עם אבי חביביאן מהודיה, בח' תמוז. נאחל הרבה מזל טוב למשפחותיהן בסעד ובחץ.

אפר life!

למיכל ואיתן הימן
ליהודה ומרים שלמון
ולכל המשפחה
מזל טוב מקרב לב
להולדת הנכד-הנין
בן לשילה וצילה הימן

